

РЕШЕНИЕ

№ 2290

гр. София, 07.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 05.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ирина Кюртева

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **3001** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 46а, ал. 1 във вр. чл. 44, ал. 8, изр.3 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба, с вх.№11644/28.03.2022г., на осн. чл. 46а, вр. с чл. 44, ал.8 ЗЧРБ, от Б. Х., гражданин на Б., принудително настанен в СДВНЧ – С., ЛНЧ [ЕГН], срещу Заповед № 5364з-383/01.03.2022г. на Директора на Дирекция „Миграция“ – МВР, с която е продължено принудителното настаняване за срок от 6 месеца, считано от 02.03.2022г., но не по-късно от 02.09.2022г.

В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност и необоснованост на обжалвания акт, като постановен при съществено нарушение на административно-производствените правила, противоречие с материално правните разпоредби и явно несъответствие с целите на закона. Твърди се, че органът не е мотивирал наличието на отказ от съдействие за изпълнение на наложената ПАМ „Връщане до страната на произход“. Нежеланието за доброволно връщане не може да се приеме като отказ за съдействие, защото задължение на административния орган е да подготви и осигури низпълнението на наложената ПАМ. Позовава се на правото на ЕС и ЕКПЧ, чл.15, §1, ал.1 от Директива 2008/115/ЕО и на Хартата за основните права на ЕС. Твърди се, че липсват мотиви за продължителността на допълнително определения срок. Не е извършена проверка дали съществува възможност за прилагане на ефективни алтернативни мерки. Моли за отмяна на оспорения акт и незабавното освобождаване на жалбоподателя.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и се представлява от адв. И., който пледира за отмяна на оспорения акт.

Ответникът, чрез юрисконсулт П., оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не се представлява.

Административен съд София-град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

Със Заповед рег.№ 5364з-1736/01.09.2021г., издадена от директора на дирекция „Миграция“- МВР, на жалбоподателя наложена ПАМ „Връщане“ на осн. чл.41, т.4 ЗЧРБ. Заповедта е връчена на жалбоподателя на 20.09.2021г. и няма данни да е обжалвана.

Със Заповед № 5364з-1737/01.09.2021г. е постановено принудителното настаняване на жалбоподателя на основание чл. 44, ал.6, ал.8 и ал.10 от ЗЧРБ. Заповедта е връчена на 02.09.2021г. и няма данни да е била обжалвана.

С процесната заповед №5364з-383/01.03.2022г. на директора на дирекция „Миграция“-МВР, на осн. чл.44, ал.6, 8 изр. трето и ал. 10 от ЗЧРБ е продължено принудителното настаняване на жалбоподателя в СДВНЧ, но за не повече от 6 месеца, и не по-късно от 04.06.2022г.

Във връзка с изтичане на законоустановения срок за настаняване е изготвено Предложение от 01.09.2021г. от началник отдел П., дирекция „Миграция“, с мнение да бъде продължен срокът на принудителното настаняване с 6 месеца, считано от 02.03.2022г. до отпадане на пречките по изпълнение на наложената спрямо чужденеца ПАМ. Посочено е, че чужденецът е настанен в СДВНЧ от 02.09.2021г. във връзка с организиране изпълнението на Заповед рег.№ 5364з-1736/01.09.2021г. Органът се е позовал на решение на ЕС от 06.06.2014г. по дело С-146/14 PPU, М.. Лицето е с отказана международна закрила и не е подал последваща молба за закрила, считано към 24.02.2022г. Принудително е настанен в СДВНЧ след изгърпяване на две присъди „лишаване от свобода“ в затвора-С.. Не разполага с документи за самоличност или техни копия. Изложени са мотиви за невъзможността спрямо чужденеца да бъдат приложени алтернативно предвидените обезпечителни мерки в чл.44, ал.5, т.1, т.2 и т.3 от ЗЧРБ. Мотивирано е наличието на „опасност от укриване“ съгласно чл.3, т.7 от директива 2008/115/ЕО и §4в от ДР ЗЧРБ. Като пречка за изпълнение на наложената ПАМ е посочен отказът на чужденеца да съдейства. Последното е установено при проведена беседа, в която чужденецът е заявил, че не желае да се завърне доброволно в страната по произход и отказва да попълни декларация за доброволно завръщане и декларира отказ да съдейства на полицейските органи за изпълнение на наложената му ПАМ. Заявил е, че не е женен, няма деца и има намерение да замине за Германия поради икономически причини.

Установено е, че е изгърпял присъда, постановена на 13.05.2021г. на РС [населено място] по НОХД №57/2021г., с която е признат за виновен в това, че на 23.02.2021г. в землището на [населено място] е направил опит да излезе през границата на България в Р.С. без разрешение на надлежните органи, поради което на основание чл.279, ал.2 НК е осъден на 6 месеца лишаване от свобода. Изгърпял е и наказание от 3 месеца лишаване от свобода, наложено с присъда по НОХД 76/2020г. на РС [населено място] на осн. чл.279, ал.1 НК, за това че на 24.07.2020г. е направил опит да излезе през границата на страната ни в Р.С. без разрешение на надлежните органи. Видно е, че жалбоподателят в рамките на по-малко от една година е правил два опита незаконно да напусне България.

Жалбоподателят не ангажира доказателства в съдебното производство.

При така установените факти съдът обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Обжалването на процесната заповед е в срок, възстановен от съда, и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт по чл. 46, ал. 1, вр. чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ, поради което жалбата е процесуално допустима.

По същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

При служебната проверка по чл. 168, ал. 1, вр. 146 АПК, съдът намира, че заповедта е издадена от компетентен административен орган.

При издаването на заповедта, са спазени процесуално-правните разпоредби на АПК. Безспорно по делото е, че жалбоподателят е чужденец по смисъла на чл. 2, ал. 1 ЗЧРБ, гражданин на трета държава. С цел да се осигури не само изпълнението на наложената ПАМ-"Връщане", но и с оглед наличната опасност от укриване, чужденецът е принудително настанен в СДВНЧ въз основа на заповед за продължаване на принудително настаняване.

Оспорената заповед е издадена и в съответствие с материалния закон.

Разпоредбата на чл. 44, ал. 8, ЗЧРБ възпроизвежда съдържанието на член 15, параграф 6 от Директива 2008/115. И двете разпоредби допускат продължаване на срока на принудителното задържане над първоначално определения, при наличието на една от двете предпоставки: 1.) липса на съдействие от страна на чуждия гражданин или 2.) забавяне при получаване на необходимите документи за връщане. Но националната разпоредба не регламентира условието, което трябва да е налице, за да се преценят двете предпоставки, а именно – независимо от положените от компетентните органи разумни усилия да е вероятно операцията по извеждането да продължи по-дълго като причината за това е една от двете предпоставки. Националният законодател в чл. 44, ал. 8, ЗЧРБ транспонира и изискването на член 15, параграф 4 от Директива 2008/115 в частта, с която се регламентира задължението за прекратяване на предварителното задържане, когато с оглед на конкретните обстоятелства по случая се установи, че вече не съществува разумна възможност по правни или технически причини за принудителното извеждане на чужденеца.

От друга страна, съгласно решение на съда на Европейския съюз от 5 юни 2014 г., М., С-146/14Р, ЕУ: С: 2014: 1320, "всяко решение относно продължаване на задържането на гражданин на трета страна и съответно относно наличието на фактическите обстоятелства, предвидени в член 15, параграф 6 от Директива 2008/115, трябва да бъде предшествано от нова проверка дали са налице материалноправните условия, въз основа на които е постановено първоначалното задържане" – точка 61. Това изискване е във връзка с разпоредбата на член 15, параграф 4 от Директива 2008/115 в частта, в която регламентира, че когато стане ясно несъществуването на условията по параграф 1, задържането престава да бъде оправдано и лицето следва да бъде освободено.

Това налага преди да пристъпи към проверка на предпоставките за продължаване на срока на принудителното задържане съдът да провери съществува ли още 1.) опасност от укриване или 2.) гражданинът на третата страна избягва ли или възпрепятства ли процеса на извеждане, както и 3.) дали по отношение на него могат да се приложат други достатъчни, но по-леки мерки.

В случая, органът правилно с оглед на събраните доказателства, се е позовал на една от двете предпоставки, визирани в чл. 15(1) Директива 2008/115 - опасност лицето да се укрие. Легално определение на понятието "опасност от укриване" е дадено в т. 7 от

Директива 2008/115/ЕО - наличието в конкретен случай на основания, които са породени от обективни критерии, определени в законодателството, да се смята, че гражданин на трета страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, може да се укрие. Според легалното определение, дадено в § 1, т. 4в от ДР на ЗЧРБ "опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, т. 2 и 3" е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. Законодателят, без да е направил лимитативно изброяване, е посочил примерни факти и обстоятелства, които във всеки един конкретен случай, с оглед на доказателствата, могат да формират обосновано предположение, че по отношение на гражданина на третата страна е налице опасност от укриване.

Приетите по делото доказателства обуславят извод, че по отношение на чужденеца не могат да бъде приложена някоя от другите по-леки мерки, предвидени в чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ, тъй като на първо място цялостното му поведение сочи, че е възможно да се укрие и да се опита да осуети изпълнението на заповедта. Такива мотиви са изложени и в оспорения акт. Правил е опити незаконно да премине българската граница, за което е осъден на лишаване от свобода. Съгласно разпоредбата на чл. 142, ал. 1 АПК съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му. Към посочения момент не е имало каквито и да било данни и доказателства, от които да се установи, че по отношение на чужденеца да могат да бъдат наложени други достатъчно ефективни, но по-леки мерки. В случая, правилно органът е приел, че чужденецът няма установен адрес на пребиваване в страната и няма доказани средства за издръжка. В административното и съдебно производството не са представени доказателства за стабилни, редовни, предвидими и достатъчни средства отговарящи на нормативно установения минимум. Лицето не е разполагало с валиден паспорт, който може да предаде в залог, както и финансови средства за парична гаранция. Няма данни жалбоподателят да е внесъл парична гаранция в срок и в размер, определен в Правилника за прилагане на ЗЧРБ, както и липсват доказателства за осигурено жилище и финансова издръжка, т. е. доказателства за възможност за прилагане на алтернативни мерки на задържането чрез замяната му с други такива съгласно чл. 44, ал. 5 ЗЧРБ.

Съгласно чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ, респ. чл. 15, § 1 от Директивата, право на държавата е да задържи в специализиран център чужд гражданин, по отношение на който е образувана процедура по връщане, като са регламентирани и максималните срокове за подобно настаняване, съобразени с общностното право. Според разпоредбата на чл. 15 § 4 от Директива 2008/115/ЕО от 16 декември 2008 г. относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите - членки, когато стане ясно, че вече не съществува разумна възможност за извеждане по правни и други съображения или че вече не съществуват посочените в § 1 условия, задържането престава да бъде оправдано и засегнатото лице се освобождава незабавно. Ето защо, оспореният пред съда акт има действие до отпадане на пречките за изпълнение на заповедта за принудително отвеждане, тъй като съгласно чл. 44, ал. 8 от ЗЧРБ настаняването продължава до отпадане на обстоятелствата по ал. 6, но не повече от 6 месеца. Въз основа на приетите по делото доказателства съдът приема, че съществува разумна възможност за принудителното извеждане на чужденеца, с оглед предприетите от дирекция "Миграция" действия, както и че не е изтекъл максималният срок за

принудително настаняване, предвиден в чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ.

На следващо място настоящият състав намира, че не е налице противоречие на оспорената заповед с целта на закона. Изложените по - горе факти, подкрепени от събраните по делото доказателства, представляват достатъчно обстоятелства, свързани с личността и поведението на жалбоподателя, обосноваващи продължаването на принудителното настаняване на същия в СДВНЧ, поради което обжалваната ПАМ се явява обоснована и пропорционална.

Целта на ЗЧРБ е спазване и прилагане на установен от законодателя ред за влизане, пребиваване и напускане територията на РБ (съответно на територията на държавите членки на ЕС след влизането в сила на решението на Съвета на Европейския съюз за пълното прилагане на разпоредбите на Ш. законодателство в Република България) на чужденци. В производството по налагане на тези мерки е достатъчно установяване по надлежния ред на наличие на данни, обуславящи предвидените в закона предпоставки за налагането им.

С оглед гореизложеното оспорената заповед е законосъобразно издадена, а жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана.

С оглед изхода на спора в полза на ответника следва да бъдат присъдени своевременно претендираните разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева, определено на осн. чл.78, ал.5 ГПК във вр. с чл.24 от наредбата за заплащане на правната помощ.

Воден от горното, Административен съд София - град, Първо отделение, 4-ти състав:

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на Б. Х., гражданин на Б., принудително настанен в СДВНЧ – С., ЛНЧ [ЕГН], срещу Заповед № 5364з-383/01.03.2022г. на Директора на Дирекция „Миграция“ – МВР, с която е продължено принудителното настаняване за срок от 6 месеца, считано от 02.03.2022г., но не по-късно от 02.09.2022г.

ОСЪЖДА Б. Х., роден на 07.10.202г., гражданин на Б., принудително настанен в СДВНЧ – С., ЛНЧ [ЕГН], да заплати на дирекция“Миграция“ при МВР сумата от 100,00(сто) лева, представляващи юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: